

Данило Тесленко

ВСУПЕРЕЧ: ШЛЯХ ДО ПЕРЕМОГИ

Харків
«ФОЛІО»
2019

Зміст

ЧАСТИНА 1	7
ПЕРЕДМОВА	9
ГРАВЦІ Й ЗАЛАШТУНКОВІ ІГРИ	11
ДИТИНСТВО	21
ПЕРШЕ КОХАННЯ — КОМП'ЮТЕРНІ ІГРИ	38
PRO100 — ЦЕ НЕ ПРОСТО	52
ПЕРША ASUS-ЛАСТІВКА	64
МІЙ СІНГАПУР	72
З ХАРКОВА ДО ХАРКОВА ЧЕРЕЗ МОНЦУ	81
ВАЖКИЙ ВИБІР	91
ТИЖДЕНЬ ПЕРЕМОВИН І ПРИГОД	100
МОСКВА. ПОЧАТОК	103
КВАРТИРА В МИТІНО	105
У МОСКВІ. КОМАНДА	113
ТУРНІР ПО МІСТАХ РОСІЇ. ПОЇЗДКА ДО САН-ХОСЕ	120
ПЕРЕМОГИ Й РОЗЧАРУВАННЯ	127
ВАЖЛИВО ВСЕ	133
ЧАСТИНА 2	143
КОЖНОМУ — ПО СИЛАХ	145
БЕЗ КОМАНДИ	148
ДОЛЯ БЕРЕ НА ЖАРТ	152
ВІДЧИНЕНІ ДВЕРІ	158
МИ — КОМАНДА!	164
ПЛЕМ'Я: ПОЧАТОК	171
НА'VI ПОЧИНАЮТЬ СВІЙ ШЛЯХ	176
ЩО БУДЕ? БУДЕ КЛАСНО!	182
КОМАНДА ARBALET-A — ЧЕМПІОН	195
ТИТУЛ ЧЕМПІОНІВ ТРЕБА ПІДТВЕРДЖУВАТИ	198

ЯК ПОБАЧИТИ ПАРИЖ, КОЛИ ЕКСКУРСІЮ НЕ ЗАПЛАНОВАНО	205
ВИЗНАННЯ — ЦЕ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ	211
МІСТИЧНІ ЗБІГИ В КОМАНДІ MOUSESPORTS	215
КИТАЙСЬКИЙ ЗАГУЛ	218
WORLD CYBER GAMES 2010. ТРИЧІ ЧЕМПІОНИ СВІТУ	223
ЖИТТЯ ЧЕМПІОНІВ. 4000 ДОЛАРИВ ЗА ВІДВІДУВАННЯ ВБИРАЛЬНІ ...	235
ТУРНІРИ Й ПРИГОДИ	243
DREAMNACK — ЦЕ КРУТО	249
NA'VI. СІРІ БУДНІ	252
ЗДОБУВАЮ ЗВАННЯ «НАЙКРАЩИЙ ГРАВЕЦЬ ТУРНІРУ»	256
УСЕ ВЕРТАЄТЬСЯ НА КРУГИ СВОЯ	259
ОСТАННІ ТУРНІРИ З COUNTER-STRIKE 1.6	260
COUNTER STRIKE: GLOBAL OFFENSIVE. УСЕ СКЛАДНО	263
ВІД НАС ІДУТЬ МАРКЕЛОВ І EDWARD	268
EDWARD ПОВЕРТАЄТЬСЯ	271
СЕНЯ ЗАЛИШАЄ NA'VI. EDWARD РЕКОМЕНДУЄ GUARDIAN-A	275
НОВА COUNTER-STRIKE КОМАНДА NA'VI	280
UGIN ЗАДАЄ ПРАВИЛЬНИЙ ТОН	285
STARIX СТАЄ ТРЕНЕРОМ. У КОМАНДУ ПРИХОДИТЬ FLAMIE	290
ПРИГОДИ Й ПРОБЛЕМИ	293
ЛОС-АНДЖЕЛЕС І ЛАС-ВЕГАС	297
ІНТРИГИ. ПОЧАТОК	301
УСЕ МАЄ ЗНАЧЕННЯ	303
ПРОБЛЕМ ДЕДАЛІ БІЛЬШЕ. МИ РОЗЛУЧАЄМОСЯ З NA'VI	308
КОЖЕН КІНЕЦЬ — ЦЕ НОВИЙ ПОЧАТОК	314
P. S. ЯК Я ПОТРАПИВ У GAMBIT І ВИГРАВ MAJOR	317
ПОРАДИ ГРАВЦЯМ	337
ПІДТРИМКА СІМ'Ї	339
МОТИВАЦІЯ	343
КЛЮЧОВІ НАВИЧКИ	347
РЕЖИМ КІБЕРСПОРТСМЕНА	353
ТІММЕЙТИ. ПРОФЕСІОНАЛІЗМ	357
РОЛІ В КОМАНДІ	363
НАСТРІЙ НА ГРУ	367
ЗАМІСТЬ ЕПІЛОГУ	372
СЛОВА ВДЯЧНОСТІ	375

ГРАВЦІ Й ЗАЛАШТУНКОВІ ІГРИ

У двадцять років я думав, що знаю про життя все. У тридцять з'ясувалося, що я не знав нічого. Десять років я витратив, щоб дізнатися про те, що потім доведеться викинути з голови.

Фредерік Бегбедер

Домінікана, куди я поїхав разом зі своєю дівчиною та моїми батьками, — це рай на землі. Мої мама й тато до цього ніколи не їздили відпочивати так далеко від рідної країни. І ось я вирішив влаштувати їм справжній відпочинок. Ми вибрали хороший готель, Barcelo Bavaro Palace Deluxe 5* із номерами категорії deluxe, тож могли безперешкодно ходити в усі сусідні готелі. І ми не проминули такої нагоди. Що запам'яталося? Вишукана їжа: краби, кальмари, лангусти, суші й м'ясо, солодощі — на будь-який смак. Випивка теж була на найвищому рівні: у готелі безкоштовно розливали віскі Johnnie Walker Black Label. Це алкоголь високого класу, і я не бачив раніше, щоб у готелях, які працюють за системою «Все враховано», постояльців ось так запросто ним пригощали, максимум — Jack Daniels або Chivas.

З балконів наших номерів відкривалися приголомшливі види на океан і пляжі з білим піском, усюди росли пальми й панувала атмосфера найповнішого релаксу. До океану було зовсім близько — він починався буквально за

два десятки метрів від нашого готелю. Ми замовляли їжу в номер або їли в різних ресторанах. Усюди нас зустрічали як дорогих гостей. Домініканці, які працювали в готелях, були вельми доброзичливими й привітними. Всі люди навколо випромінювали життєрадісність і постійно усміхалися. Все було чудово. Тільки одне затьмарювало насолоду від відпочинку. На душі у мене був смуток. Мені було дуже кепсько.

Це був не той смуток, про який так люблять говорити пересичені задоволеннями люди. Річ була зовсім в іншому. Ми прилетіли на відпочинок в Домінікану відразу після чемпіонату ELEAGUE в Атланті (США). І саме цей чемпіонат, а точніше подія, що трапилася там, і вразила мене, як грім з ясного неба, стала причиною мого невтішного стану.

В Америці ми з моєю командою виграли чвертьфінал. Щоб здобути титул чемпіона й головний приз у майже півмільйона доларів, треба було відіграти ще півфінал і фінал. Залишилися чотири команди в змаганні, зокрема й наша. Три дні до півфіналу. Саме у цю хвилину мій колишній світ загинув.

Перед самісінькою грою у півфіналі я, капітан, дізнався, що команда, моя команда, вирішила йти далі без мене. Новина прийшла до мене від друга, який зателефонував, аби спитати, чи це правда. Спершу я не повірив... А потім отримав підтвердження. Звісно, з таким моральним настроєм півфінал виграти не вийшло. Та це вже й не було так важливо для мене.

Моя команда вирішила мене замінити. Зовсім. І після шести років гри в одній організації, в одній команді я не знав, що мені робити. Ця новина вдарила по мені, по моїй родині. Протягом усього відпочинку в Домінікані я знов і знов прокручував у голові всі розмови, що відбувалися в Атланті влітку 2016-го. І мої батьки, і моя дівчина були в курсі того, що сталося, й переживали за мене. Перший тиждень відпустки було зіпсовано для всіх нас, адже мені довелося піти з команди так різко й несподівано, що я був сам не свій. У голові — цілковита

відсутність будь-якої конкретики... Навіть через півтора місяця я все ще не міг визначитися, куди мені рухатися далі. І взагалі, чи варто рухатися.

Переживали всі... Ми багато говорили про це і в родині, і в організації. Я залишався в ній у ролі «інактива», тобто гравця, який не грає. Проте так довго тривати не могло. Була думка залишитися в команді тренером, адже такі пропозиції надходили. Однак команда завжди тренувалася зі starix-ом, тож вирішили залишити так, як було, дати команді працювати й далі з ним. Тим паче, якщо раніше тренер міг координувати гру команди як капітан, не беручи участі в грі, то тепер це правило скасовували. А я не хотів бути поза грою. І це стало, власне, однією з головних причин, чому я не пішов працювати тренером. Хоча ми багато про це говорили і з менеджерами організації, і з керівниками. По суті, це було рішення, яке влаштувало організацію загалом, але воно не влаштувало мене самого. Адже я завжди хотів (і хочу) грати. Проте, незважаючи на нескінченні дискусії про моє майбутнє в ігровій індустрії, в Домінікані всі мої думки були тільки про одне: про команду, яка так повелася зі мною. І щоб осмислити, усвідомити й прийняти факт, не побоюся цього слова, зради, мені треба було розглянути з усіх боків те, що відбулося, розкласти по полицках абсолютно всі слова, погляди, вирази облич моїх колишніх тиммейтів¹. Хлопців зі своєї команди, яку я без перебільшення вважав другою сім'єю. І від цього було ще більше боляче. Тому що від сім'ї такого не очікуєш.

Я аналізував події.

Америка, місто Атланта, червень 2016 року, чемпіонат ELEAGUE Season 1 (24 травня — 30 липня). Таж коли вдуматися, то протягом уже досить довгого періоду відчувалося дивне ставлення команди до мене. Я списував свої внутрішні відчуття на втому і загальну нервозність і не звертав особливої уваги на це. Але іноді навіть крізь мій позитивний настрій я бачив досить неприємні речі від

¹ Тіммейт — член команди (сленг гравців).

своїх тиммейтів. Приміром, Денис seized, якого колись я особисто вибрав і взяв у команду, почав говорити зі мною так, ніби я йому щось завинив. Зверхньо, жорстко, що ніколи не було стилем спілкування серед нас. Після складних ігор у відповідь на мої слова: «Хлопці, ми молодці! Затягли! Я так старався, виклався по повній!» — він відповідав, посміхаючись: «А що, хіба не треба завжди так робити? Що ти нам тут про свої старання розкажеш?» Тоді йому був всього 21 рік, і деякі речі, зокрема й такі висловлювання, можна було вважати зірковою хворобою чи просто виявом юнацької незрілості. Траплялися й моменти, у які я не вдавався і, щиро кажучи, не завдавав собі клопоту щодо цього (як виявилось пізніше, треба було звернути на них увагу).

Наприклад, seized не сідав у той автомобіль, у який сідав я. Принципово. Він одразу пересідав в інше авто. Скажімо, в Атланті ми взяли напрокат круті тачки, а seized постійно всім своїм виглядом демонстрував, що не хоче їздити разом зі мною. Я замислився був, що це взагалі таке. Проте загалом спілкування між нами було без серйозних ексцесів... І я спустив свою інтуїцію на гальмах, подумавши, ну хіба мало які в людини проблеми, можливо, в нього кепський настрій, адже з кожним може статися. Я завжди ставив команду вище за якісь особисті переваги й симпатії, тому навіть не уявляв, що у seized-а можуть бути невисловлені претензії до мене.

І ось ми в четвірці півфіналістів. Три дні до півфіналу, а там до фіналу зовсім близько. Є час, щоб правильно налагодитися на гру й потренуватися. Аж раптом... мені пише мій друг і запитує, чи правильно він зрозумів, що після цього чемпіонату мене хочуть вигнати з команди. Мене?! З моєї команди?! Що за маячня? Але цей друг ніколи не ділився зі мною неперевереною інформацією... Отже, хтось про це говорив і щось справді планувалося.

Ми сиділи в комп'ютерній залі, коли я отримав це повідомлення. Я почав нервувати, бо вся команда була поруч, хлопці були спокійними, грали собі на комп'ютерах, наче нічого й не сталося, а тут таке!

Насамперед я покликав у курильню Серьогу — нашого тренера. Треба було з цим розібратися, дізнатися, в чому річ. Ми вийшли, і я його запитав: «Що відбувається, Серього?» А він мені: «У якому сенсі? Ти про що?» На мить промайнула думка, що я, можливо, даремно смикаю людину. А все ж запитав про те, чи правдиві ці чутки і чи справді мене хочуть вигнати з команди. Starix упевнено відповів: «Я нічого не знаю. Можливо, пацани там щось говорили...» Звичайно, він збрехав, адже був у курсі всього того, що відбувається в команді. За якусь секунду чи дві він відвів погляд. Я дуже хотів йому вірити, але він не дивився мені в очі... Тоді я пішов до нашого менеджера, який також був командним психологом, і запитав про те саме. На що він мені сказав: «Даню, так. Є таке діло. Я тобі давно натякав, що треба серйозно братися до гри, бо вони (команда) давно про це жартують, а тепер уже обговорюють між собою серйозно. Я намагаюся їм сказати, що це неправильно, що в нас є договір, але...» Яке але?! Так, ми програли один чемпіонат до цього, так, можливо, я іноді робив щось не так, але в кожного бувають періоди, коли гра не найкраща. Зараз ми за два кроки від першого місця на Major! На початку року ми домовилися, що цього сезону повинні стати найкращою командою світу, саме цим складом. Домовилися, що ЦИМ складом ідемо до кінця. Ми, всі разом, поставили собі таку мету! І раптом немає більше нас, є я і вони, які хочуть грати без мене. До кінця року залишалося шість місяців, до мети треба було тримати форму й рухатися вперед, а тут... Мені забракло слів.

Після всього ми зібралися в кімнаті й почали обговорювати цю тему. Дискусію відкрив наш психолог, він сказав: «Ви всі знаєте, чому ми тут зібралися. Тема не така вже приємна для обговорення, проте ви цього хотіли. Кажіть». Абсурдність ситуації зашкалювала — ми були на чемпіонаті світу в Америці, за три дні — півфінал, фінал, а ми обговорюємо якісь дурнуваті ідеї, що взагалі не повинні були виникнути.